

Hồi 20

Võ Đang Sơn Hạ Cừ Ma Tử Vô Ảnh Tồi Tâm Tú Sĩ Vong

Trời tháng năm oi bức, vằn thái dương chói lọi như thiêu đốt vạn vật. Uyển Cơ lau mồ hôi trán than thở:

- Tướng công, thiếp không chịu nổi cái nóng này, chúng ta mau tìm chỗ nghỉ ngơi, chiều mát đi cũng được.

Lúc này họ đã cách xa Vũ Xương hai ngày đường và sắp đến Tín Dương. Nhìn gương mặt kiều diễm đỏ hồng vì nắng hạ, chàng cười bảo:

- Tại nương tử nặng nạch đòi đi theo, sao giờ lại than khổ ?

Uyển Cơ nguýt chàng:

- Chỉ trừ thời gian mới gặp nhau, có lúc nào thiếp được sánh đôi với tướng công đâu ?

Vô Hối an ủi:

- Cách đây hơn dặm có một tửu điểm, chúng ta ghé vào đấy tránh nắng vậy.

Hai người thúc ngựa phi mau, lát sau đã đến nơi. Trong quán chỉ có một người duy nhất. Gió là Bá Vương Quyền Ngô Trận.

Gã sang sảng nói:

- Sao Mã công tử và phu nhân chậm chân như vậy ? Tại hạ chờ ở đây đã nửa canh giờ rồi.

Vô Hối thản nhiên giới thiệu:

- Đây là chuyết thê Đông Môn Uyển Cơ, còn đây là Bá Vương Quyền Ngô Trận, lão đại chốn kinh thành — người đã hoàn lại ngọc bài của vương tử Mông Cổ.

Uyển Cơ nghiêng mình thi lễ:

- Tiểu muội đã được nghe Hối ca nhắc đến Ngô huynh.

Bá Vương Quyền ngượng ngùng:

- Mời công tử và phu nhân an tọa. Tại hạ chỉ là kẻ thất phu chốn hang cùng, ngõ hẻm, đâu đáng để nhị vị quan tâm.

Gã rửa thắm trong bụng: “Tên Vô Hối này quả là tốt phúc, bao nhiêu bảo vật thế gian đều vào tay hắn cả.”

Vô Hối nâng chén hỏi:

- Các hạ theo bọn ta đến tận nơi này chắc không phải chỉ để mời dự tiệc ?

Ngô Trận bối rối:

- Tại hạ chỉ vì lòng hiếu kỳ nên mới cố tìm hiểu lai lịch công tử mong được kết giao với bậc anh hùng. Nhờ vậy mới được chứng kiến trận quyết đấu vô tiền khoáng hậu trên Phong Lưu Các.

Vô Hối gật gù:

- Té ra người ẩn mình trên ngọn cây cạnh cửa sổ là các hạ ?

Họ Ngô sượng sùng:

- Nhãn quang của công tử thật đáng sợ, tại hạ cứ ngỡ không ai nhận ra.

Ba người đàm đạo vui vẻ đến tận chiều. Uyển Cơ thắc mắc:

- Sao dám lữ khách dừng ngựa rồi đi ngay mà không ghé vào tửu quán ?

Bá Vương Quyền đắc ý:

- Tại hạ đã bao trọn quán này rồi.

Vô Hối mỉm cười:

- Chứ không phải là do lá khô lâu tiểu kỳ mà Ngô huynh đã cấm trước cửa quán hay sao ?

Ngô Trận vỗ đùi tán thưởng:

- Dường như chẳng có gì qua mắt được công tử.

- Nhưng xin hỏi lai lịch của lá cờ nhỏ ấy ?

Họ Ngô buồn rầu kể:

- Tiên sư là Thần Quyền Nhan Lộc, ẩn cư ở Khai Phong. Người thấy tại hạ mồ côi nên nhận về nuôi dưỡng và dạy võ. Năm năm trước, tiên sư ngộ hại, trên người còn cấm lá cờ này. Tại hạ bèn bỏ nhà lăn lộn giang hồ, cố tạo vây cánh để có nhân lực điều tra tung tích hung thủ. Cuối cùng phát hiện chủ nhân lá cờ là Bạch Cốt Dâm Thần Nể Tung. Hai mươi năm trước, lão từng bị tiên sư và các huynh đệ vây đánh trọng thương, nay mới trả thù xưa. Tại hạ không biết lão ở đâu nên cứ đem tiêu kỳ cấm khắp nơi, dụ lão ra mặt.

Uyển Cơ lộ vẻ quan tâm:

- Nhưng nếu lão xuất hiện, Ngô huynh có chắc thắng được lão ta hay không ?

Bá Vương Quyền ngượng ngập đáp:

- Tại hạ tự biết mình không phải là đối thủ của lão, nên đã thủ sẵn một vũ khí cực kỳ bá đạo để đối mạng.

Vô Hối trầm ngâm:

- Phương pháp của Ngô huynh chẳng khác nào đáy biển mò kim. Sao không tìm đến các huynh đệ của Thần Quyền ? Dâm Thần đã quyết tâm trả hận, tất sẽ không tha cho họ.

Họ Ngô cười khở:

- Tại hạ nào biết họ ở địa phương nào mà tìm ?

Vô Hối mỉm cười:

- Tại hạ sẽ giúp Ngô huynh điều tra hạ lạc của họ và lão Bạch Cốt.

Ngô Trận biết chàng là lãnh tụ phe bạch đạo và có uy tín rất lớn với Cái Bang. Khi chàng đã mở lời thì mấy chục vạn khát cái trên cả nước sẽ tiến hành điều tra. Gã cảm kích siết tay chàng:

- Tại hạ xin đa tạ.

Hoàng hôn đã buông rơi, tiết trời mát dịu, ba người lên đường về Khai Phong. Lúc đến Tín Dương, Vô Hối ghé vào phân đà Cái Bang, gửi thư cho Hồ Lô Cái bằng đường chim câu.

Giữa tháng sáu, ba người về đến kinh thành.

Sau đó, Vô Hối tiến hành chiến dịch tiêu diệt phân đàn Vô Địch Bang ở các địa phương hai bên Hoàng Hà.

Chàng rất thận trọng nên phe đối phương không hề nghi ngờ những chiếc thuyền của Triệu Mã Giang Vận Hành.

Cứu Hoạch đành cho rút hết đệ tử về tổng đàn ở Lũng Hà, để bảo toàn lực lượng.

Các phái võ lâm mau chóng hồi phục phong độ, phấn khởi chờ ngày đại phản công.

Xét về mặt bản lãnh, phe Vô Hối chưa đủ sức tiêu diệt bọn ma đầu Thần Trùng, Yêu Cơ, Thần Dao, Tuy Hoa Song Quái, Tây Hạ Lục Yêu. Hơn nữa, chàng tiếc máu xương đồng đạo nên không muốn tiến công ngay. Chàng nhẫn nại chờ cơ hội tốt, hạ sát bọn đầu não, lúc ấy Vô Địch Bang tự động tan rã.

Bộ mặt giang hồ đã sinh động trở lại, hào kiệt bốn phương có thể hiên ngang xuất đạo mà không hề e ngại. Họ thăm tri ân Vô Hối, dù đa số chẳng biết chàng ở đâu.

Đầu tháng bảy, trinh sát Cái Bang đã điều tra ra hạ lạc của Bạch Cốt Dâm Thần. Nể Tung hiện đang làm tổng quản cho Thất Tinh Bảo ở ngoại thành Trường An. Thất Tinh Bảo Chủ Giang Phố tuổi mới trạc lục tuần, trước giờ chưa hề xuất thủ nên không

rõ võ công thế nào. Cũng chẳng ai biết lão lấy tiền ở đâu mà nuôi sáu trăm tráng đinh trong bảo. Chỉ xét việc Bạch Cốt Dâm Thần chịu nhận chức tổng quản, đủ biết Thất Tinh Bảo chủ không phải tay vừa.

Vô Hối dặn dò anh em Cái Bang tiếp tục giám sát hành vi Thất Tinh Bảo, rồi đi tìm Bá Vương Quyền.

Họ Ngô đang ngồi ngất ngưỡng trên lan can Như Ý tửu lâu. Thấy bóng Vô Hối, gã buông mình nhảy xuống đường hân hoan nói:

- Tại hạ đang nghĩ đến công tử, không ngờ lại gặp, thật là linh hiển.

Gã kéo chàng lên lầu, bảo chưởng quầy dọn ngay rượu thịt. Bọn tiểu nhị mau mắn thi hành vì sợ lão đại nổi nóng.

Vô Hối cười bảo:

- Xem ra Ngô huynh oai trấn đế đô, chẳng thua gì Thiên tử.

Ngô Trận ngượng ngùng:

- Bọn họ vì sanh ý nên mới chịu lụy, chứ trong bụng thì chỉ cầu cho tại hạ chết sớm.

Hết một vò rượu năm cân, Vô Hối mới nói cho gã họ Ngô biết tin tức mà Cái Bang đưa về. Gã gã đầu bối rối:

- Chết cha rồi ! Nay lão ác ma đã thành đầy tớ Thất Tinh Bảo, làm sao đựng vào lão ta được ? Chỉ sợ chưa chạm vào lão đã bị bọn tráng đinh đánh cho chạy dài.

Vô Hối rất mến gã hán tử hào sảng này, nên không muốn gã chết. Chàng hỏi gã:

- Ngoài quyền pháp, Ngô huynh sử dụng vũ khí gì ?

- Tiên sư có dạy đao pháp nhưng không lợi hại bằng quyền thuật. Do đó, tại hạ ít khi cầm đao.

- Còn cái vật cực kỳ bá đạo mà Ngô huynh định dùng để đổi mạng với kẻ thù đâu rồi ?

Ngô Trận móc lưng lấy ra một quả cầu nhỏ bằng trái chanh. Màu tím nhạt. Gã đắc ý nói:

- Đây là viên hỏa đạn của Hỏa Thần Mao Thu. Tại hạ đã tốn ngàn lượng bạc mới mua được. Sức nổ của nó khủng khiếp phi thường, trong vòng hai trượng không có vật nào sống sót.

Vô Hối cười nhạt:

- Ngô huynh bị lừa rồi, vật này chẳng hề ghê gớm đến thế đâu. Đối với các đại cao thủ như Bạch Cốt Dâm Thần, cùng lắm cũng chỉ làm cháy áo lão mà thôi. Tại hạ đã từng ném sáu trái vào một người mà chẳng làm gì được ông ta.

Họ Ngô chết điếng vỗ bàn nói:

- Tổ bà cái gã Trương Tam gian xảo, tại hạ sẽ không tha cho nó.

Ngô Trận hỏi tên tiểu nhị:

- Lâu nay người có thấy gã Trương Tam hay không ?

- Bẩm lão đại, họ Trương đã rời thành hơn tháng nay, nghe nói gã về Giang Nam lập nghiệp, không quay lại nữa.

Ngô Trận thần thờ lắm lắm:

- Thế là mất toi ngàn lượng bạc.

Vô Hối an ủi gã:

- Vật này không đến nỗi vô ích đâu. Tại hạ sẽ dạy cho Ngô huynh một chiêu đao, khi gặp lão ma, cứ tung hỏa đạn uy hiếp tinh thần rồi dùng chiêu đao này mà tấn công. Nếu lão không mất mạng thì cũng bị trọng thương.

Họ Ngô cảm kích, đôi mắt hổ long lanh:

- Nếu Ngô mỗ trả được đại thù, nguyện sẽ làm thuộc hạ công tử để báo ân.

Vô Hối cười mát:

- Làm bằng hữu không tốt hơn sao ?

Ngô Trận cao hứng cười vang:

- Hảo ! Công tử đã không chê, Ngô mỗ xin được với cao vậy.

Hai người chén tạc chén thù cho đến say mèm.

Sáng hôm sau, Bá Vương Quyền đến Mã gia trang tìm Vô Hối. Chàng đưa gã vào sân luyện võ sau nhà, truyền cho gã một chiêu trong pho Thanh Quang La Vĩng, có phối hợp với vài thức trong Công Tôn Đao Pháp.

Bạch Cốt Dâm Thần sử dụng Bạch Cốt chùy nên Vô Hối phải sáng tạo ra một chiêu đặc biệt để đối phó.

Họ Ngô không có căn bản về đao pháp nên luyện mãi mới xong. Sau mười ngày lui tới Mã gia trang, gã đã quen thuộc với mọi người. Ai cũng mến gã, nhưng chỉ mình Như Sương nghĩ khác. Nàng tỏ vẻ với Vô Hối:

- Tiện thiếp linh cảm con người này sẽ mang tai họa đến cho tướng công. Cảm giác này thiếp đã từng có khi lần đầu gặp Hình Thiết Hán. Xin tướng công nhớ đến lão phản phúc Du Thanh Vân mà đừng quá tin tưởng họ Ngô.

Vô Hối trấn an nàng:

- Cảm ơn nương tử đã nhắc nhở, ta vẫn chưa quên cái gương của tiên phụ.

Sau đó Vô Hối âm thầm quan sát, cố tìm ra trên dung mạo, cử chỉ của họ Ngô những điểm xấu, đã đưa đến ác cảm ở Như Sương.

Chàng không nhận thấy gì hết. Nhưng lời cảnh báo của Độc Mỹ Nhân đã ăn sâu vào tiềm thức.

Sau lễ Vu Lan, giang hồ chấn động vì tin Thất Tinh Bảo đổi tên thành Thất Tinh Giáo. Giang Phổ là giáo chủ còn Lệnh Hồ Tuyết làm phó.

Thất Tinh Giáo công khai khiêu chiến với Vô Hối, thách chàng đến Trường An thí. Lệnh Hồ Tuyết còn tố cáo chàng là người đã vét sạch kho tàng của Cao Tài Thần. Gã bảo rằng con cháu họ Cao hiện đang ở trong Thất Tinh Bảo và chàng phải hoàn lại cho họ Cao, ít nhất là phân nửa tài sản lấy được.

Lời tuyên bố này đã gây bất lợi cho thanh danh Vô Hối. Một số hào kiệt đã sanh lòng đố kỵ với chàng.

Cổ nhân có câu: “Kẻ mang ngọc có tội”, Vô Hối giờ đây đã là đích ngắm cho những kẻ giàu lòng tham.

Uyển Cơ giận dữ nói:

- Phải chi hôm ấy tướng công giết quách gã đi, thì đâu có chuyện phiền phức này.

Vô Hối vẫn điềm nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra:

- Chuyện chúng ta lấy được kho tàng có rất nhiều người biết, đâu phải chỉ mình gã.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cau mày:

- Thất Tinh Giáo đã đưa Hối nhi vào thế bất khả kháng, chẳng thể không đến Trường An. Nhưng bọn chúng ỷ lại vào điều gì mà dám khiêu chiến ?

Tú Sĩ tư lự:

- Không chừng Thất Tinh Giáo đã liên kết với Thần Long Bang nên mới bày ra kế này. Vô Hối mà xuất đầu lộ diện, e khó thoát thân.

Thúy Vi lo lắng nói:

- Can gia ! Vậy chúng ta phải đối phó thế nào bây giờ ?

Tú Sĩ vân vê chòm râu chớm bạc, suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Theo ý ta, kho tàng ở Thương Sơn còn lại rất nhiều. Chúng ta cứ nhờ Triệu Đề Đốc khởi tấu lên thánh thượng, cho quân sĩ đến đem cả về kinh, sung vào quốc khố. Như vậy cũng là góp phần ích nước lợi dân. Hai là, tố cáo trước thiên hạ sự liên kết

của Thất Tinh Giáo và Thần Long Bang. Hối nhi sẽ nhận lời tử thí nhưng không phải ở Trường An mà là Ngọc Nữ Phong.

Thiên Tôn dơ ngón cái khen ngợi:

- Mã lão huynh quả là người túc trí đa mưu.

Tuy nhiên, Vô Hối cũng còn băn khoăn:

- Nhưng nếu hôm ấy Thần Long Bang và Thất Tinh Giáo dốc hết lực lượng đến giúp công thì sao ?

Tú Sĩ cười đáp:

- Với công lực của lão phu và Hối nhi, muốn thoát vòng vây, đâu phải là chuyện khó ?

Kế sách của Tú Sĩ được mọi người tán thành. Tối hôm đó, Mã viên ngoại cho mời Cửu Môn Đề Đốc đến dự yến.

Hết một tuần rượu, Mã viên ngoại khê khà nói:

- Tình hình quốc khố lúc này thế nào ?

Triệu Hòa nhăn nhó:

- Năm nay nhiều địa phương bị hạn hán, mùa màng mất trắng, nên ngân quỹ triều đình thiếu hụt trầm trọng.

Mã viên ngoại nheo mắt:

- Lão phu không thông thạo triều luật nên xin đại nhân chỉ giáo một việc. Giả như có người tìm được kho tàng chôn đã lâu năm, y chỉ lấy đi một phần ba, số còn lại y dâng lên Thánh Thượng. Xin hỏi lúc ấy Thánh Thượng ý thế nào ?

Triệu Hòa cười bảo:

- Chỉ trừ mỏ kim ngân dưới lòng đất, nếu phát hiện thì phải báo với triều đình để được thưởng. Còn tài sản vô chủ lâu năm thì ai tìm nấy hưởng. Nếu có lòng sung vào quốc khố, dẫu chỉ một phần mười cũng là có công, Thánh Thượng sẽ rất hoan hỉ chứ lẽ nào lại bắt tội.

Mã viên ngoại nghiêm giọng:

- Lão phu có người nghĩa tử tên gọi Công Tôn Vô Hối. Y may mắn tìm được kho tàng của Cao Tài Thần. Y chỉ lấy đi một phần và có ý dành số tài sản còn lại cho quốc khố. Sáng mai, Đề Đốc đại nhân cứ tấu lên Hoàng Thượng việc này, nếu Long nhan không chê, y sẽ dẫn đường cho quan quân đi lấy về.

Triệu Hòa tò mò hỏi:

- Thế Mã lão gia có biết số ấy trị giá khoảng bao nhiêu không ?

Viên ngoại mỉm cười:

- Lão phu không chắc lắm, nhưng ít nhất cũng phải hơn hai trăm vạn lượng vàng.

Đề Đốc vui mừng khôn xiết, tức tốc nhập cung khởi tấu, không chờ đến buổi chiều.

Long nhan nghe nói đến số vàng khổng lồ ấy, hoan hỉ phán:

- Nếu đúng như vậy, trẫm sẵn sàng phong tước Hầu cho gã Công Tôn Vô Hối kia. Sáng mai, phiến khanh đem năm ngàn quân cấm vệ, theo y đến kho báu.

Mười ngày sau Triệu Đề Đốc đã vét sạch kho tàng ở Thương Sơn đem về kinh. Tổng cộng lên đến hai trăm sáu mươi vạn lượng hoàng kim. Nhưng Vô Hối không có mặt để nhận tước Hầu. Chàng nhờ Đề Đốc tâu lại với thiên tử rằng:

- Thảo dân đã quen với kiếp giang hồ, xin đa tạ lòng ân sủng của Thánh Thượng.

Long nhan hỏi lại:

- Thế dung mạo và tài nghệ của chàng hiệp khách ấy thế nào ?

Triệu Đề Đốc hết lời tán dương:

- Muôn tâu thánh thượng, chàng ta tuổi chỉ hơn đôi mươi, anh tuấn như Tống Ngọc. Dáng người mảnh khảnh nhưng thần lực không thua Hạng Võ, tấm cửa đá nặng ngàn cân mà y chỉ đẩy nhẹ đã mở ra.

Tin Vô Hối đem bảo tàng sung vào quốc khố đã giải tỏa được những lời dị nghị. Cái Bang lại mở chiến dịch tố cáo sự liên minh của hai tổ chức tà ma và loan báo việc Vô Hối nhận lời so tài với Lệnh Hồ Tuyết ở Ngọc Nữ Phong, để tránh mưu ma quỷ kế.

Đòn này đã đưa Thất Tinh Giáo vào thế kẹt. Nhưng họ vẫn nhận lời có lẽ ỷ vào điều gì đó ?

Ngày đầu tháng chín được chọn làm kỳ hạn phó ước. Hào kiệt tam sơn ngũ nhạc lũ lượt lên đường dự khán.

o0o

Sáng ngày mùng một tháng chín, quần hùng tụ tập dưới chân Ngọc Nữ Phong, tức Võ Đang Sơn. Quả nhiên Thần Long Bang cũng có mặt bên cạnh Thất Tinh Giáo.

Không thấy Vô Hối và lực lượng Đao Môn, mọi người xôn xao bàn tán. Gần cuối giờ Thìn, họ kinh ngạc khi thấy chàng chỉ đi với một lão nhân cao gầy, dung mạo xa lạ. Quần hùng càng ngưỡng mộ khí phách của chàng. Họ đồng thanh cao giọng chào hỏi. Cục diện võ lâm được như ngày hôm nay cũng là do công lao Vô Hối.

Chàng vào trong đáp lễ rồi ung dung đi thẳng đến trước mặt Lệnh Hồ Tuyết. Gã đã trở thành phó giáo chủ Thất Tinh Giáo nên trên ngực áo lấp lánh bảy ngôi sao thêu bằng kim tuyến. Đôi mắt gã hôm nay sáng rực, chứng tỏ nội công đã tăng tiến bội phần.

Vô Hối thì mặc tấm bảo y trắng ánh vàng của Phi Long Thư Sinh. Linh xà ngoan ngoãn vắt vẻo trên vạt áo.

Lệnh Hồ Tuyết biến sắc quát:

- Sao người còn dám mặc bảo y của sư phụ ta ?

Vô Hối thản nhiên đáp:

- Trường bào và linh xà này là do lệnh sư bán lại cho Cao Tài Thần. Tại hạ may mắn vào được kho tàng đương nhiên là chủ nhân của di vật. Các hạ dù là truyền nhân của Phi Long Thư Sinh cũng không có quyền hỏi tới.

Hồ Lô Cái lớn tiếng tán thành:

- Bảo vật vô chủ, ai tìm thấy thì được hưởng. Cả vương pháp lẫn đạo nghĩa làm người đều công nhận như vậy.

Quần hùng hét vang:

- Chí lý !

Lệnh Hồ Tuyết cứng họng, tái mặt quát:

- Được ! Ta sẽ không hỏi đến di vật, mà chỉ hỏi tội người đã giả danh tiên sư.

Điều này thì đúng nên không ai lên tiếng, chờ xem Vô Hối đối phó thế nào. Chàng trầm giọng bảo:

- Tại hạ thức ngộ rằng mình có lỗi nên đã tha mạng cho các hạ một lần, như vậy chưa đủ sao ?

Việc này quần hùng chưa biết nên họ ồ lên. Lệnh Hồ Tuyết cố nén cảm giác nhục nhã, gã nghiến răng:

- Lần trước vì khinh địch nên ta thất thế, để người được đắc ý. Nhưng hôm nay ta không còn là hôm qua. Ta cũng sẽ tha mạng cho người một lần chỉ chặt hai tay là đủ.

Quần hùng phần nộ trước thái độ kiêu căng của y, họ cười rộ lên chế diễu.

Nhưng Vô Hối thì khác, chàng hiểu rằng Lệnh Hồ Tuyết phải có điều sở cậ mới dám tái chiến với người đã đả bại mình. Quỷ Địch Tú Sĩ cũng truyền âm nhắc nhở:

- Hối nhi hãy cẩn thận ! Nhân thần của gã rất quái dị, chứng tỏ rằng gã đã dùng một phương pháp tà đạo để nâng cao công lực.

Vô Hối chỉ gật đầu rồi bảo đối phương:

- Chuyện ai thắng ai bại không thể nói trước. Nhưng xét về nhân phẩm, các hạ không xứng là truyền nhân của bậc kỳ hiệp Phi Long Thư Sinh. Lệnh sư đã dám vì bách tính mà bán cả hai bảo vật thành danh của mình, rồi về quy ẩn. Lòng nhân nghĩa ấy đáng để võ lâm tôn thờ. Nay các hạ mang tâm địa tiểu nhân, vì chút hư danh mà gia nhập tà ma, khuynh đảo thiên hạ, sao không hổ thẹn với ân sư? Hôm nay, tại hạ sẽ vì anh linh Phi Long tiền bối mà quét sạch môn hộ, thu hồi bảo đao Phi Long.

Quần hào vỗ tay như sấm. Lệnh Hồ Tuyết gầm lên vung đao, lướt đến tấn công, đao kinh của gã uy mãnh hơn trước bội phần. Vô Hối không dám coi thường, đảo bộ tránh chiêu rồi trả đòn.

Hai thanh đao chạm nhau ngân dài. Vô Hối nghe hổ khẩu tê chồn, hiểu rằng công lực gã đã hơn chàng.

Lệnh Hồ Tuyết đắc chí, dùng phép khoái đao, định làm nhục đối thủ trước rồi mới hạ thủ.

Nhưng Vô Hối là bậc kỳ tài, tinh thông nhiều tuyệt học, kinh công của chàng độc bộ thiên hạ nên chẳng hề lúng túng. Chàng phối hợp hai pho Thiên Cầm Thân Pháp và Cuồng Phong Ma Ảnh, bay lượn chung quanh Lệnh Hồ Tuyết. Thanh Bàn Long Đao thỉnh thoảng lóe lên, uy hiếp các tử huyết của y.

Đã hai trăm chiêu trôi qua mà Lệnh Hồ Tuyết vẫn chưa làm gì được đối phương. Gã tự biết kinh công mình còn kém bèn tung mình rời đấu trường, hai tay nắm chặt cán đao, chuẩn bị đánh chiêu tối hậu. Chiêu đao Vô Thượng này trước đây gã không luyện được vì thiếu tu vi. Nay nhờ Thất Tinh Giáo chủ cho uống linh đan, tăng thêm được ba mươi năm công lực nên mới thành công. Với tu vi tròn hoa giáp, gã tin rằng địch thủ không thể thoát chết.

Vô Hối vẫn dùng lại chiêu Đao Hạ Vô Tình, điểm đến của đao là ngực trái đối phương.

Chàng đã chú tâm quan sát nên nhận ra ánh mắt gã hơi lộ vẻ hân hoan.

Lần này, Lệnh Hồ Tuyết động thủ trước. Thân ảnh gã bốc lên, đao quang lấp lánh phản chiếu ánh thái dương, đao ảnh mịt mù như rồng vàng bay lượn trong mây.

Vô Hối cũng vung đao, hóa thành mũi tên bạc, bay thẳng vào màn đao quang kia.

Bàn Long Đao xuyên qua lưới đao, lướt vào ngực Lệnh Hồ Tuyết y như lần trước.

Nhưng Vô Hối cực kỳ thông tuệ, đã đoán trước rằng gã Lệnh Hồ Tuyết chẳng dại gì mà thí mạng, đưa ngực cho chàng đâm. Do đó, trong chiêu đao này, chàng đã để dành lại hai phần lực đạo, mũi đao vừa chạm áo đối phương, thì tay tả Vô Hối đã búng ra một luồng chỉ phong xạ thẳng vào mắt phải của y.

Lệnh Hồ Tuyết đang đắc ý, đưa đao vào cổ đối thủ, bỗng nghe mắt mình đau đớn khủng khiếp, cảnh vật như mờ đi. Gã rú lên, lùi nhanh.

Nhưng Bàn Long Đao đã vạch tung ngực áo của gã, để lộ mảnh thép dày hộ tâm. Rồi trở bản, đập vào huyệt Dương Cốc nơi bàn tay hữu, khiến đối thủ phải buông đao.

Nhân thần bên phải của Lệnh Hồ Tuyết đã vỡ nát, nhưng không tổn thương đến não bộ. Mắt là bộ phận mỏng manh nhất, lại thông với não bộ nên khi cơ quan này bị thương, người ta mất hẳn dũng khí. Hơn nữa, Vô Hối đã tha chết cho Lệnh Hồ Tuyết lần thứ hai, gã còn mặt mũi nào mà tái đấu nữa.

Quần hùng hoan hô vang dội.

Lệnh Hồ Tuyết ôm mắt, cắn hờn rú lên:

- Người là kẻ hèn mạt, dùng thủ pháp hạ lưu ám toán ta.

Vô Hối nhặt lấy Phi Long Đao, cao giọng bảo:

- Tuyết kỹ Vô Hình Chỉ của tại hạ trong võ lâm ai cũng biết. Bất cứ kẻ nào muốn giao đấu với tại hạ cũng phải đề phòng, sao gọi là ám toán ?

Vạn Độc Thần Trùng cười âm hiểm:

- Thầy trò người nhờ thủ đoạn đánh lén mà thành danh, có gì hay ho đâu ?

Vô Hối cười nhạt:

- Đối với lão, ta không cần dùng đến Vô Hình Chỉ cũng có thể lấy mạng lão dễ dàng.

Cừ Hoạch gian xảo bảo:

- Người đã nói thế, bốn bang chủ lẽ nào lại không giúp người nổi tiếng ?

Vô Hối trao Phi Long Đao cho lão nhân đi cùng rồi bước đến. Chàng đã nghe Quỷ Địch Tú Sĩ tán dương võ công của họ Cừ nên rất cẩn trọng.

Quần hùng lo ngại cho Vô Hối trước thủ đoạn xa luân chiến nên xông vào. Thái Cực Kiếm, chưởng môn phái Võ Đang lên tiếng:

- Ít nhất Cừ bang chủ cũng phải để Công Tôn đại hiệp nghỉ ngơi một lát mới đúng đại nghĩa giang hồ. Nếu không, dẫu bang chủ có thắng cũng chẳng vinh dự gì.

Mọi người nhất tề hét lên:

- Đúng thế !

Thần Trùng cũng không thể muối mặt, đành bảo:

- Vậy tiểu tử người cứ việc điều tức, lão phu sẽ chờ.

Vô Hối không phải là kẻ mới xuất đạo. Chàng biết quý sinh mạng của mình, nên chẳng hề sinh cường, ngấm ngấm vận khí để điều hòa chân khí. Một khắc sau, chàng mở mắt nói với Thần Trùng:

- Ngày này năm sau sẽ là đám giỗ của lão.

Thanh Bàn Long Dao loang loáng ập đến. Họ Cửu cười nhạt, múa tít linh xà đón chiêu. Lão ma nhờ kỳ duyên nên công lực cao thâm vô lượng, màn kim quang tạo ra bởi lớp dao vàng óng của độc xà, vững chắc như tường đồng vách sắt, chặn đứng chiêu đao của đối phương. Tả thủ của lão vẽ nên những chưởng thức quỷ dị và mãnh liệt.

Bàn Long Dao chạm vào thân linh xà không hề làm tổn thương được nó. Chiếc đầu gớm ghiếc đôi lúc xuyên qua đao quang, uy hiếp đối phương.

Vô Hối thực lòng khâm phục pho Linh Xà Tiên Pháp của Thần Trùng. Chàng phấn khởi vận toàn lực ra tranh tài.

Công lực chàng không thâm hậu bằng lão ma nên tránh việc đối chưởng, chỉ tập trung vào đao chiêu. Cố không để độc xà quán lấy lưỡi đao.

Quần hùng hồi hộp theo dõi cuộc tử đấu. Họ ồ lên lo sợ mỗi khi Vô Hối rơi vào hiểm cảnh.

Đến chiêu thứ ba trăm, từ trong bàn tay tả Cửu Hoạch bay ra một làn khói mịt mù, che khuất nhãn quang Vô Hối. Lão đã dùng đến tuyệt kỹ Hắc Độc Chưởng.

Cùng lúc đó, kim xà trong tay lão vươn dài. Chiêu này lão đã tính toán rất kỹ, định ning đối phương chẳng thể thoát chết.

Quả đúng như dự kiến, Vô Hối bắt buộc phải tung cả tả chưởng đánh bạt luồng độc vụ. Cánh tay chàng tê chồn, đường đao bên hữu thủ chậm lại.

Kim xà len qua đao ảnh quán chặt lưỡi đao, rồi mổ vào mặt Vô Hối.

Nhưng Hồng Dực Thanh Xà đã vươn mình cản ngang cổ kim xà.

Vô Hối buông tay, thanh Bàn Long Dao bị sức kéo của họ Cửu, bay thẳng vào mặt lão, mang theo cả Hồng Dực Thanh Xà.

Không còn cơ hội nào tốt hơn, Vô Hối vung song chưởng xuất chiêu Huyết Ảnh Tồi Tâm. Thần Trùng đang lúng túng trước sự xuất hiện bất ngờ của con vật tuyệt độc, vội buông đuôi con kim xà, cử chưởng đỡ đòn.

Trong lúc cấp bách, lão chỉ dồn được có bốn thành công lực nên hoàn toàn kém thế. Hai luồng chưởng phong chạm vào nhau nổ vang rền. Vạn Độc Thần Trùng hự lên, văng ra sau hơn trượng, máu miệng phun thành vòi.

Vô Hối không dừng tay, lướt đến giáng thêm một chưởng kinh hồn nữa. Hai bóng người bay đến tấn công vào lưng chàng, một đao, một kiếm.

Đó chính là Ba Thượng Thần Đao và Bích Mục Yêu Cơ. Khách quan chiến chưa kịp bày tỏ sự kinh hãi thì lão nhân cao gầy, đi cùng với Vô Hối đã ập đến. Thanh Phi Long Đao trên tay lão mãnh liệt như bão tố, cuồng phong, đánh bạt cả hai cao thủ. Họ văng ra ngoài, kinh hồn trước công lực khủng khiếp của lão nhân.

Vô Hối dường như đã biết trước có người bảo vệ phía sau, thân nhiên giáng mạnh. Song chưởng chạm vào thân họ Cưu vang lên một tiếng sầm dữ dội. Chân khí lão đã bế tắc nên không thể vận công căng áo da tê lên đỡ đòn.

Xương cốt Thần Trùng gãy vụn, lão gào lên thảm thiết rồi tuyệt khí. Đôi mắt vẫn mở trừng trừng.

Lúc này Quỷ Địch Tú Sĩ đang ở trong vòng vây của mười cao thủ. Tây Hạ Lục Yêu và Tỳ Hoa Song Quái đã nhập cuộc.

Vô Hối giết xong họ Cưu, nhặt đao quay người nhảy vào giải vây. Chàng cuốn đến phía Tây Hạ Lục Yêu, bọn chúng hợp đao đỡ đòn, rồi vây chặt.

Tình thế của Vô Hối và Quỷ Địch Tú Sĩ rất nguy nan, nếu không sớm đào vong. Khi Thất Tinh Giáo chủ và Lệnh Hồ Tuyết tham chiến, sẽ không hy vọng thoát thân.

Quả nhiên, họ đã làm như thế. Nhưng Liễu Không đại sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm đã dùng công phu Sư Tử Hống quát lên:

- Các chưởng môn còn chờ gì nữa ?

Chưởng môn sáu phái bạch đạo và Hồ Lô Cái vừa tham chiến thì cục diện đã vẫn hồi.

Trong đám quần hùng, một người thét lên như sấm:

- Chư vị anh hùng ! Chúng ta không nhân dịp này mà quét sạch tà ma thì mặt mũi nào mà xưng là võ sĩ nữa ?

Hơn ngàn người nhất tề rút vũ khí tấn công bọn giáo chúng Thất Tinh Giáo và Thần Long.

Vô Hối phấn khởi, hú vang bốc lên không trung, xuất chiêu Tử Thức Nhất Kiếm. Bàn Long Đao tỏa sát khí giàn giụa, bao phủ cả Lục Hợp đao trận.

Chân khí chàng hao hụt sau trận đấu với Thần Trùng nên không giết được sáu lão ma, nhưng cũng để lại những vết đao xước máu trên mình họ.

Lục Yêu đau đớn rú lên, quay lưng đào tẩu. Vô Hối quay sang tấn công Tỳ Hoa Song Quái.

Chàng bỗng phát hiện Thất Tinh Giáo chủ có hành động rất kỳ lạ. Lão múa tít Thất Tinh Bảo Kiếm, phi thân khắp nơi. Gặp ai đánh nấy nhưng chỉ vài thế đã lướt đi nơi khác.

Hồng Dực Thanh Xà rít lên, Vô Hối suy nghĩ rất nhanh, chàng quát lớn:

- Coi chừng Thất Tinh Giáo Chủ phóng độc.

Giang Phố vẫn phi nhanh và bật cười ghê rợn:

- Muộn lắm rồi ! Vô Ảnh Chi Độc của bốn giáo chủ chẳng ai có thể chống lại đâu.

Giờ đây, ta đã nắm chặt sinh mạng các người trong tay. Ngồi bá chủ đã thuộc về ta.

Vô Hối biết lão mưu cầu bá nghiệp tất sẽ không sát hại quần hùng, mà chỉ khống chế mà thôi. Chàng rú lên ra hiệu cho Tú Sĩ. Lão hiểu ý, tấn công mạnh vài chiêu rồi thoát đi.

Hai người đều có khinh công tuyệt thế nên chỉ nháy mắt đã rời xa đấu trường mười mấy trượng.

Giang Phố nói vọng theo:

- Bọn người đã trúng độc, dẫu có chạy đến nhà cũng không thoát khỏi cái chết thảm khốc. Càng chạy nhanh càng mau về quỷ môn quan.

Quả nhiên, chỉ được hai dặm, Quỷ Địch Tú Sĩ đã bụng đau như cắt, chân khí tiêu tán, bước chân loạn choạng.

Vô Hối kinh hãi, bế xốc ông lên tay rẽ vào cánh rừng rậm bên đường. Chàng đặt ông xuống bãi cỏ, Tú Sĩ gượng cười:

- Chất độc này thật khủng khiếp, chắc ta không qua khỏi. Ở tuổi gần bách tuế, có chết cũng chẳng sao, Hối nhi bất tất thương tâm làm gì.

Chàng ứa lệ nói:

- Can gia ! Hài nhi không đành lòng nhìn can gia thảm tử thế này.

Tú Sĩ nghe lục phủ ngũ tạng đau đớn như bị hàng vạn mũi kim châm. Thân hình lão run lên, mồ hôi toát ra như tắm. Lão thều thào:

- Nếu Hối nhi có thương ta, hãy mau giúp một tay. Can gia không chịu nổi cơn đau xé thịt này.

Nói xong, lão lăn lộn, rên rỉ rất thảm thiết. Vô Hối đau nỗi vung đao giết nghĩa phụ, chàng khóc nức nở, quỳ xuống cạnh ông.

Linh xà bỗng rít lên, Vô Hối nhớ đến vật kỳ độc này, nghiêng răng ra lệnh. Thanh xà rời vạt áo, bò đến mổ vào cổ Tú Sĩ. Chất độc của nó thiên hạ vô song, lập tức đưa Tú Sĩ về âm cảnh.

Nghe tiếng vó ngựa vọng lại, chàng biết Thất Tinh Giáo chủ đang cho người truy sát, đành gạt lệ đào huyết chôn nghĩa phụ. Chàng vùi cả thanh Phi Long Đao cùng với thi hài.

Xong xuôi, Vô Hối vận công kiểm tra kinh mạch, thấy mình không có hiện tượng trúng độc, lòng thầm cảm ơn Phụng Hoàng Tẩu đã để lại Phụng Hoàng Huyết Đan.

Chàng ôm một tảng đá lớn đặt lên mộ để đánh dấu và che chở cho Tú Sĩ khỏi sự đào bới của thú rừng. Sau một khắc hành công, chàng đã phục hồi phần lớn chân lực, lên đường trở lại Khai Phong.

Mọi người trong Mã gia trang thấy Vô Hối về có một mình, gương mặt lại hằn sâu nét đau khổ, biết ngay Tú Sĩ đã gặp nạn.

Tam Tuyệt Thiên Tôn đã hỏi ngay:

- Nghĩa phụ người đâu ?

Vô Hối sa lệ đáp:

- Người đã bỏ mạng vì chất độc Vô Ảnh của Thất Tinh Giáo Chủ rồi.

Đám nữ nhân bật khóc thút thít. Độc Mỹ Nhân Lãnh Như Sương quắc mắt nói:

- Té ra lão họ Giang là truyền nhân của Độc Trung Chi Vương.

Thiên Cầm Tôn Giả thở dài:

- Đó cũng là số kiếp. Ba mươi năm trước, lão Độc Vương đã thảm bại dưới tay của Mã lão huynh.

Huyết Ảnh Thần Ma cười nhạt:

- Để lão phu thử xem chất độc Vô Ảnh kia lợi hại đến đâu ?

Lão luyện Ma Công từ nhỏ và không sợ độc, lần trước bị Như Sương phóng độc phẫn, lão cũng tự trực độc ra được.

Vô Hối nghiêm giọng:

- Chẳng dám phiền đến sư thúc, tiểu diệt sẽ tự tay lấy đầu họ Giang.

Nét mặt chàng bưng bưng sát khí ghê người.

- - - o0o - - -